

## LICHAAMSFLARDEN

'Meer kleding, minder textiel' in Comenius Museum

Naarden, Kloosterstraat 33, Naarden, t/m 28 mei.

'Soldes Soliloquy solo 2' van Karin Arink in Galerie Tanya Rumpff, Spaarnwouderstraat 74, Haarlem, t/m 29 april.

Borsten zwellen op uit dozen, vagina's sieren tassen en schoenen. De Franse Nathalie Prevot (1966) zet de toon op de expositie Meer kleding, minder textiel in het Comenius Museum in Naarden. Met enkele andere kunstenaars geeft zij haar visie op het moderne beeld van de vrouw. Bij velen mondt dit uit in dubbelzinnige beelden met een ironische knipoog naar stereotypen en lichaamscultuur.

Van navelstaren in feministische golven is geen sprake. Vrouwelijker dan menselijk zijn de siliconenborsten en genitaliën van de Franse kunstenaar. Prevot stelt de lustobjecten als koele kunst tentoon en verkoopt alternatieve mode-accessoires voor een schappelijk bedrag bij de kassa van het Comenius Museum. Prevot windt er geen doekjes om. Zo onschuldig en vrolijk als de kleuren van haar Springcollection (1999), zo scherp is haar kritiek, die resoneert in de bleke schaamlippen en plastic tepels. De Franse neemt hiermee de plastische chirurgie en andere vormen van handel in menselijke koopwaar op de hak. Alhoewel het wel erg letterlijk is verbeeld, weet zij haar visie op een speelse manier duidelijk te maken. Schaamlippen schateren, maar de lach wordt met het kijken almaar killer. De objecten staan opgebaard in transparante showdozen alsof ze in een glazen mausoleum van de eeuwige schijn liggen. *This summer on the beach be sexy* staat erop.

Ook de andere kunstenaars reageren op de ongeschreven regels van het ideale vrouwbeeld. Uit de serie *Zelfportretten voor later* toont Klaar van der Lippe (1963) vier foto's van de vrouw op oudere leeftijd. De soms wat uitgezakte figuur poseert als godin, koningin, muze of ander voorbeeld uit de geschiedenis. Daarmee wil ze alternatieven aandragen voor de gerimpelde vrouw, die zich ook aan de slanke den

uit modebladen zou spiegelen. De tekst naast de foto's maakt een en ander duidelijk, maar hoewel de sferische foto's zich snel vastnagelen in je geheugen, blijven ze vooral vragend aan de muur hangen.

Het meest prikkelende werk is dat van Karin Arink (1967). Zij forceert geen kritische beelden, maar tast het vrouwelijk lichaam op een meer subtiel en overtuigende manier aan. Op de wasdruk *H-Elle* (2000) snijdt Arink het ideale vrouwbeeld letterlijk open. Gefileerde stroken huid van het fotomodel, gekopieerd uit het gelijknamige blad, hangen als wederhelften aan het papier.

Galerie Tanya Rumpff in Haarlem laat meer van deze uitgeknipte foto's zien. Op twee foto's toont ze haar eigen lichaam. Waar Arink enkele jaren geleden het lichaam in klei van binnenuit onderzocht en het op de grond uiteen liet spatten, daar bekijkt ze het op deze foto's meer van buitenaf. Bovendien kan niet alleen zichzelf, maar ook de toeschouwer dwalen tussen de lichaamsflarden. Het lichaam heeft volgens Arink meerdere gedaanten. Het aloude thema van de metamorfose loopt dan ook als een rode draad door haar werk. Dat dit ook in haar benadering van taal besloten ligt, blijkt uit de verschillende video's die in de galerie te zien zijn. Misplaatst zijn ze wel. Ook de bewegende geabstraheerde mensfiguren smeken om een toepassing.

De groene damesblouse *Cut garment green* (1999) midden in de galerie is in haar ielheid indrukwekkend. De kleding uit de blouse is weggeknipt, maar de vorm is behouden. Het uitgemergelde textiel hangt ontredderd aan het metalen hangertje. Daaronder zie je het lichaam in gedachten bewegen. Het leeft. Bijna.

NICOLINE WIJNJA



Karin Arink: *H-Elle*, 2000